

6.

Sàigòn, thứ Năm 25/10/1979

Đan đến tìm lần thứ hai, mời tôi đi uống *café*. Tôi nhận lời dẫu rằng vô cùng bận rộn vì hôm nay là ngày đám cưới em gái Kiều My.

Nơi một quán cóc ven đường Yên Đổ, chúng tôi nói với nhau nhiều chuyện. Anh có cái vẻ êm đềm và nụ cười cởi mở khiến tôi ưa thích, dẫu rằng sâu thăm ý nghĩ tôi chỉ là nổi dưng dưng cố hữu, nghĩa là tôi không bận tâm theo cuộc đời riêng anh, không tìm hiểu tại sao anh đến và lúc nào anh đi.

Có một điều lạ là anh hay thắc mắc về quan niệm tình yêu trong tôi. Một điều lạ khác, anh nghĩ tôi còn quá bé nhỏ trước cuộc đời và cả với anh. Vài câu nói kín đáo bày tỏ nên điều vừa kể.

Sự khám phá này khiến tôi khó chịu nhưng cũng làm tôi thỏa ý. Trước mặt anh, thoải mái nhất chính là được nghĩ gì nói nấy. Anh không làm tôi hoảng sợ thủ thế và cũng không tạo trong tôi sự lãnh đạm xa cách. Anh nằm giữa hai điểm ấy. Bản chất hoang dã trung thực của tôi được dịp phơi bày. Đáp lại từ Đan chỉ là những tỏ lộ sự ưa thích thật sự.

Buổi sáng êm đềm. Từ lâu lắm rồi tôi mới tìm thấy lại nụ cười thật sự trước một người đàn ông. Đề tài tình yêu được gợi với nỗi thắc mắc đưa ra nhiều lúc (khiến tôi ngạc nhiên thật sự):

"Vậy, trước những khó khăn đau khổ của cuộc đời, tình yêu chẳng hề được cô nghĩ đến?"

Tôi đáp *không*, trình bày nhiều dẫn chứng xác thật, và với những dẫn chứng này, tôi không tự mình dối trá. Nghĩa là đúng, tình yêu khiến tôi sợ hãi trên nhiều mặt thực tế xác đáng.

Ở đây, điều muốn diễn tả là, tôi nhận thấy qua nhiều câu nói, Đan *không tin* rằng tôi mệt mỏi thật sự. Anh tưởng tôi *chỉ làm ra bộ* mình chán chường kiêu chủ nghĩa Hiện Sinh, nghĩ rằng tôi còn quá trẻ để nói lên sự chán nản, và anh vẫn muốn tôi nhắc đến tình yêu với những gì bình thường nhất của nó.

Trước những điều này, tôi không muốn tìm cách biện giải, một cách vô ích. Lại cũng không tỏ bày cho Đan hay rằng "*chẳng phải tôi không còn biết rung động hoặc là sợ sự dân thân lẫn lộn nữa theo tình yêu, mà chính là sợ sự tan vỡ sau cùng khi tình yêu đã chết*". Mười một năm xưa, còn tuổi trẻ, nghị lực để chống đỡ đau khổ sau rớt, chứ bây giờ liệu có đủ sức trở dậy nếu lại yêu và lại đau khổ vì tình yêu chẳng?

Và tôi kể nhẹ nhàng mối tình Dalat như một minh chứng hùng hồn cho nỗi đam mê trong trái tim đa cảm. Những hình ảnh tê tái hôm nào đứng trên đồi rạp hát Ngọc Lan nhìn xuống bến xe Dalat đầy những con người lũ lượt bỏ thành phố ra đi, như quay lại rõ nét trong hiện tại buổi sáng. Tôi nghe giọng mình run run nước mắt khi nhớ lại sự đau khổ lớn lao ngày cũ, rồi kết luận rằng tôi sợ tình yêu chính là vì vậy, sợ sự chìm ngẫm xuống cái hố sâu tuyệt vọng khi tình yêu không còn hiện diện ngời cao nữa trong tôi.

Đan lắng nghe một cách trân trọng lịch sự và hình như những lời tâm sự đã làm thỏa mãn chút nào tính hiếu kỳ của anh khi khám phá ra đằng sau bề mặt rữ rượi, tôi đã chôn giấu một mối tình đau khổ. Và đây là điều anh muốn tìm biết. Cái điều tôi không thể là một *"dame sans merci"*, mà vẫn còn là một người đàn bà đam mê có một trái tim nồng nàn mãnh liệt trước tình yêu.

Đan bày tỏ:

"Thu Vân là con người đầy mâu thuẫn, ưa chối bỏ những cái gì thâm sâu đẹp đẽ của mình để rồi dần dà ngày tháng theo thói quen sẽ nghĩ rằng mình chai đá hẳn trước tình yêu và cuộc sống. Thu Vân rất yêu đuối chứ không chai đá được đâu."

Mím cười, Đan tiếp:

"Ví dụ như kỷ niệm buổi sáng Thu Vân và người đàn ông Dalat đứng trên dốc cao nhìn xuống cả một rừng người lũ lượt ra đi, anh nhắc lại lời hứa năm xưa để Thu Vân xé vụn ngay cái vé máy bay và thả rơi trên triền dốc mà lòng thì buồn vô hạn... Thật là một hình ảnh đẹp đến nỗi nung tuyệt vọng... Và điều đó chẳng đã nói lên rằng Thu Vân đã từng bắt gặp và dâng trọn trái tim say đắm của mình cho một tình yêu?"

Tôi ngạc nhiên nhìn Đan. Trên một khía cạnh, chúng tôi đã "gặp nhau": *"Giao điểm của cái Đẹp trong tình yêu trộn lẫn giữa hạnh phúc và đau khổ cao nhất."*

Đột nhiên tôi thấy như bắt đầu cởi bỏ được lớp vỏ lạnh lùng kiêu ngạo bấy lâu vẫn khoắc trước mọi người đàn ông; thấy như cất được khỏi vai cái gánh ưu phiền để đôi môi hé ra một nụ cười nhẹ. Điều vừa nói quả là lạ lùng, nhưng tôi không muốn phân tích, chỉ nghĩ rằng sự thể nó vậy thì phải vậy: *"Cái điều Đan làm tôi vui được dù chỉ là ngắn ngủi trong giây phút hiện tại này thôi"*.

□

Lưu diễn Cầu Hàng, thứ Sáu 26/10/1979

Đan trở lại lúc 5 giờ chiều như lời hẹn để đưa tôi đi làm và chờ tôi về.

Trong cuộc đời có những kỷ niệm thật đẹp mà con người khó lòng quên lãng dù bao năm dài trôi qua đi nữa. Thì kỷ niệm đêm nay là

vậy. Anh ngồi cạnh tôi trong quán nước bên hông rạp trước giờ làm việc, nhìn và đưa ra nhận xét:

"Đôi lúc Thu Vân có cái cười trông thật trẻ thơ!"

để tôi tin rằng đã nghĩ đúng về Đan. Nghĩ là anh chỉ xem tôi như một đứa nhỏ thông minh nghịch ngợm cho dù có tỏ lộ cùng anh bao nhiêu chán chường chẳng nữa, hay dù có hút cả ngàn điếu thuốc, uống cả ngàn ly rượu trước mặt anh thì anh vẫn cứ nghĩ thế về tôi.

Trong rạp hát, Đan ngồi cạnh tôi nơi hàng ghế ban nhạc suốt ba tiếng đồng hồ dài, nói rằng, lần đầu tiên mới ngồi xem Cải Lương lâu như vậy!

Tôi cảm động khi thấy anh chiều chuộng được các ý thích vặt vãnh của tôi. Và thật, với Đan, tôi ưa thích một điều là anh đã chấp nhận nổi từ tôi những cơn điên bất chợt.

Khi tan hát mới chính là lúc êm đềm hơn cả. Anh đưa tôi về lúc 11:30 khuya, ghé vào một quán *café* ven đường Trương Tấn Bửu. Mùa thu lạnh lạnh hơi sương, tôi so đôi vai, thắm nghe lòng rung động mạnh mẽ vì khí trời se sắt.

Những câu chuyện nhẹ nhàng thú vị. Ánh đèn vàng vọt đêm khuya hòa lẫn vào không gian vắng lặng, phố xá đã dừng rất nhiều sinh hoạt và đang đi sâu vào giấc ngủ, chỉ còn những con người họa hiếm như hai chúng tôi, ngồi chiêm ngưỡng sự thi vị của cảnh sắc và cũng của ngay những xúc cảm riêng mình.

Sao tôi cứ tưởng như đang đối diện với Vũ ngày xưa? Sao lại cứ nghe êm ái trong lòng theo sự rung động của thời con gái (dù rằng trên bề mặt vẫn chỉ là nụ cười biếm nhạo, và trong tâm tư, sự đau đớn đầu đó vẫn từng hồi rất nhẹ vang vang...).

Đan nói, điệu chân thật:

"Từ này đến giờ tôi nghe trong lòng mình êm đềm vô tả. Tôi nghĩ rằng phải lâu lắm mới có thể quên được sự êm đềm của đêm nay khi đi cạnh Thu Vân, ăn bánh mì, hút thuốc lá, uống *café* dưới đường khuya lạnh lẽo, như ngày nào vẫn làm ở lứa tuổi mười tám đôi mươi. Thu Vân có thấy vậy không?"

Tôi không đáp lời nhưng cảm nhận một mối thân ái nảy sinh cho người đàn ông mới gặp.

Mấy năm qua, từ ngày xa Nguyễn, tôi vẫn mang nếp nghĩ rằng ở xã hội CS này không thể nào tìm ra được một người có cùng tâm tình ý nghĩ với tôi, huống hồ là cùng chung xúc cảm, rung động vì những điều tự nhiên trong sở thích... Nên chi, khi đối diện bất cứ ai, tôi cũng đều nghe xa lạ và tìm thấy nơi họ toàn là trách nhiệm, tiền bạc, sự trốn chạy xã hội hay sự chấp nhận xã hội một cách bất lực...

Ngoài ra những nguyên thủy của một tâm hồn nhạy cảm, tôi không thể nào tin là còn có được trong cuộc sống sắt máu dưới chế độ CS này.

Đêm nay cạnh Đan, điều khám phá đó (dù không rõ ràng mấy) cũng khiến tôi thích thú.

Đan hay mỉm cười, và tôi thích cái cười anh, rộng rãi cởi mở mang tính cách người lớn trước những ngỗ nghịch của một đứa nhỏ (là tôi!).

Mà thật, trước anh, tôi thấy mình "con nít" hẳn. Tôi không kiêng dè khi nói lên những lời trắng trợn phê bình rằng Đan có những ý nghĩ "đạo đức giả" trong tình yêu, và nói tôi ghét cái vẻ kiêu ngạo trên mặt anh.

Đan bày tỏ:

"Thu Vân có những điều thật trịch thượng, nhưng tôi lại thích. Với Thu Vân, người đàn ông nào mà cứng quá thì hỏng, mà mềm quá lại càng hỏng hơn. Thu Vân bất thường không biết đâu mà nói!"

Tôi lắc đầu cười:

"Không, tôi dịu dàng lắm, tại anh chưa nhìn ra được cái dịu dàng của tôi đó thôi."

Trời Sài Gòn giữa khuya thật êm. Tôi như quên hết bao đau khổ quẩn quít, quên công việc trách nhiệm, quên cả cuộc sống khó khăn dưới chế độ CS hiện tại... để nghĩ rằng mình đang sống lại được những ngày cũ trước một người bạn, một người đàn ông.

"May mà có anh đời còn dễ thương!"

Chữ *"may mà"* sao thật nhún nhường tội nghiệp nhưng đúng là vậy trong bản chất kiêu hãnh của tôi.

May mà có Đan, tôi biết rằng mình *chưa chết hẳn mọi cảm xúc*. Và như vậy đủ rồi cho hiện tại, khoảng thời gian này, dù rằng mai kia rơi trở lại với nỗi cô đơn hơn nữa thì tôi vẫn cảm ơn Đan thật nhiều với kỷ niệm đêm nay.

Trên đường về, tôi nói:

"Nếu còn khoái uống *café* thì mai một đến, tôi mời!"

Đan lắc đầu:

"Không khoái uống *café* mà chỉ 'khoái' Thu Vân thôi!"

Tôi bật cười dòn: "Khoái tôi?"

Đan gật đầu:

"Ừ! 'Khoái' Thu Vân chứ chẳng phải khoái *café*!"

[]

Sài Gòn, thứ Ba 30/10/1979

Đan trở lại buổi sáng và chúng tôi đi uống *café*. Vẫn cái quán cũ và chiếc bàn cũ gọi nên trong tôi một nỗi thân thiết.

Buổi sáng, cả hai nói với nhau nhiều chuyện, những câu chuyện thầm kín trong định mệnh đau khổ của tôi.

Một điều ngạc nhiên là Đan phân tích về con người tôi một cách rất xác đáng, mổ xẻ từng chút đam mê cá tính qua các câu chuyện cũ. Tôi rất ưa thích điều này trong tình cảm với một người đàn ông, nghĩa là giữa cả hai có sự hiểu nhau trên nhiều mặt, đặc biệt là mặt suy nghĩ lý luận.

Và anh kết luận:

"Thu Vân nói chuyện hay lắm, rành mạch khúc chiết và thật quyến rũ mà tôi nghĩ là ít người đàn bà có được những ưu điểm đó."

Một điều nữa là Đan dễ dàng nhận lời làm những cái gì khiến tôi vui. Một mẫu đàn ông dám sống và dám đập đổ dư luận để sống. Ví dụ khi tôi rủ anh theo tôi đi Bình Dương hát chiều nay thì anh nhận lời ngay. Cái cá tính này nơi một người đàn ông biểu lộ sự độc lập mạnh mẽ, điều đầu tiên chinh phục được trái tim kiêu hãnh luôn luôn ngờ vực của tôi.

Đan không thủ thế e dè bất cứ ai và điều gì miễn là làm vui **lòng tôi**, miễn là đạt đúng được với tôi những kỷ niệm thứ nhất. Cho đến hôm nay, tôi vẫn không một lần thắc mắc Đan là ai, cuộc sống thế nào? Tuy nhiên dẫu với bề ngoài lạnh lùng hờ hững nhưng anh vẫn không che giấu được tôi điều rằng anh có khuynh hướng ưa thích tôi.

Đan cũng nói:

"Tôi rất mừng khi thấy Thu Vân vui. Thu Vân còn quá trẻ để tuyệt vọng, mà phải là người sinh ra đời để yêu đương và rong chơi ngày tháng."

Cái (anh) ưa thích (tôi) biểu lộ nhẹ nhàng qua từng câu nói nhỏ để tôi chỉ có thể cảm nhận bằng trực giác. Trong lòng vương vương một chút rung động, tôi ngạc nhiên về anh, không nghĩ rằng từ bao lâu nay đắm mình trong phủ phàng tàn nhẫn mọi tình cảm đẹp, lại có lúc như sáng hôm nay, tôi nghe mơ hồ thân thiện được với một người đàn ông.

Sao thật lạ lùng và cũng chẳng muốn phân tích sự lạ lùng này ra thêm nữa.

Buổi chiều, Đan theo xe đoàn đi Bình Dương.

Trong hai năm theo đoàn, tôi nổi tiếng là người đàn bà kiêu hãnh, đặc biệt trên mặt tình cảm. Vậy mà chiều tối nay, cạnh Đan, sự rạng rỡ nào đó in rõ trên môi trên mắt tôi hẳn đã làm mọi người ngạc nhiên thật sự. Thích thú thêm một nỗi rằng Đan cũng có nhiều cá tính táo bạo như tôi để có thể cùng nhau bắt đầu làm một cái gì đó... "*Làm một cái gì*" thì chưa nghĩ được, nhưng có lẽ rằng, cũng như Đan, chúng tôi có khuynh hướng "*đến gần nhau*" càng lúc càng nhiều hơn.

□